

Ring

We rennen naar voren om applaus in ontvangst te nemen. Dankbaar

en moe sluiten we deze speelweek van de comedy *Husbands And Wives* in Amsterdam af. We buigen en willen ons richting de coulissen begeven als acteur Gijs Scholten van Aschat plotseling de boel stillegt. Hij begint tegen het publiek te spreken en introduceert Ariane Schluter, een van 's lands meest gerenommeerde actrices. Ze is er met een speciale reden, zegt ze. Er klinkt geroezemoes in de zaal. In de coulissen is het onrustig. Ik hoor niet goed wat Ariane zegt maar ben plotseling heel zenuwachtig. '...Ring...' vang ik op. Meteen weten we waar ze het over heeft. De befaamde (in toneelkringen althans) Theo Mann-Bouwmeester. De doorgeefprijs voor actrices, in 1911 in het leven geroepen ter ere van toneelspeelster Theo Mann. Aan wie gaat ze de ring overhandigen? Lovende woorden spreekt Ariane, maar die zouden net zo goed van toepassing kunnen zijn op mijn overgetalenteerde collega's die naast me staan.

Als de titel van de solo *La Voix humaine* valt, weet ik dat ze het

over mij heeft. Meteen schiet ik vol, wat me verrast want ik vind mezelf altijd nogal nuchter als het om prijzen gaat. Maar de blozende wangen van Ariane en de meisjesachtige, pure manier waarop ze liefdevol, maar ook eerlijk het woord tot me richt, ontroert me. Het gaat namelijk niet over mij, dit moment, maar om een hele geschiedenis, het gaat om de handen van al die toneelspeelsters die elkaar dit juweel hebben geschonken, van generatie op generatie.

Het gaat vooral om alle vrouwen die hun leven aan het theater wijden, die dag, in dag uit het podium beklimmen in een poging om de mensen te vermaken, te raken en te ontregelen. Vrouw-

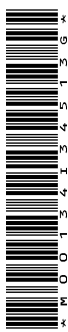
Ik schiet vol, wat me verrast want ik vind mezelf altijd nogal nuchter als het om prijzen gaat

wen met en zonder kinderen, vrouwen die hebben moeten vechten om van hun passie hun beroep te mogen maken, vrouwen die avond aan avond hun ziel blootleggen.

Lang en innig omhelzen wij elkaar. Ik hou een totaal onsaamenhangende, trillende, onhandige speech en vergeet iedereen te bedanken om vervolgens de coulissen ingetrokken te worden waar al mijn vrienden en familie op me blijken te wachten. Het lijkt wel *All You Need Is Love*. Mijn zuster uit Londen is er met mijn nichtje, mijn beste vriendinnen, mijn moeder, mijn kleine zusje en haar man... Onder leiding van regisseur Ivo van Hove en zijn man Jan denderen we naar beneden om ons vol te eten met bitterballen en champagne achterover te slaan.

In een hoekje bedank ik Ariane die de ring zo kort (zes jaar, terwijl sommige actrices hem meenamen in hun graf, omdat ze geen collega konden vinden die hun niveau kon evenaren) om haar vinger hield. „Ik wilde hem vooral geven aan iemand die zich volledig aan de kunst en het toneel gewijd heeft”, vertrouwt ze me toe.

Ik ben er erg blij mee en trots op, en hoop dat het veel getalenteerde jonge meisjes zal inspireren hetzelfde te doen, want ik ben zeker niet van plan de ring mee te nemen in mijn graf.

Hove, Ivo van - op naam geen agenda

Dit artikel komt ook voor in de andere edities. Cumulatieve adv. waarde: € 5.352,00 en oplage 191.001

alleen voor intern/eigen gebruik